

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE

21.06.2005. godina
Beograd

KŽ I 886/05

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Novice Pekovića, predsednika veća, Slobodana Gazivode, Sonje Manojlović, Dragana Aćimovića i Anđelke Stanković, članova veća, sa savetnikom Jelenom Petković - Milojković, kao zapisničarem, u krivičnom predmetu protiv optuženog AA, zbog krivičnog dela silovanja iz člana 103. stav 3. u vezi stava 1. KZ RS u sticaju sa krivičnim delom protivprirodnog bluda iz člana 110. stav 3. u vezi stava 1. KZ RS, odlučujući o žalbi Okružnog javnog tužioca u Nišu i žalbi branioca optuženog AA, adv. AB izjavljenim protiv presude Okružnog suda u Nišu K.br.176/04 od 18.02.2005. godine, u sednici veća održanoj u smislu odredbe člana 375. ZKP, u odsustvu uredno obaveštenog Republičkog javnog tužioca i prisustvu optuženog AA i njegovog branioca, adv. AB, dana 21.06.2005. godine, doneo je

P R E S U D U

UVAŽAVA SE žalba Okružnog javnog tužioca u Nišu, pa se samo u pogledu odluke o kazni preinačuje presuda Okružnog suda u Nišu K.br.176/04 od 18.02.2005. godine, tako što Vrhovni sud optuženog AA, zadržavajući kao utvrđene kaznu zatvora u trajanju od 3- tri godine za krivično delo silovanje iz člana 103. stav 3. u vezi stava 1. KZ RS i kaznu zatvora u trajanju od 3- tri godine za krivično delo protivprirodnog bluda iz člana 110. stav 3. u vezi stava 1. KZ RS, za koje je tom presudom oglašen krivim, primenom odredbe člana 48. OKZ, osuđuje na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 4- četiri godine i 6- šest meseci u koju mu se uračunava vreme provedeno u pritvoru od 28.08.2004. godine do 29.11.2004. godine i od 20.01.2005. godine pa nadalje.

ODBIJA SE kao neosnovana žalba branioca optuženog AA izjavljena protiv iste presude.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Okružnog suda u Nišu optuženi AA oglašen je krivim zbog izvršenja krivičnog dela silovanja iz člana 103. stav 3. u vezi stava 1. KZ RS u sticaju sa krivičnim delom protivprirodnog bluda iz člana 110. stav 3. u vezi stava 1. KZ RS, pa je, nakon utvrđivanja kazne zatvora u trajanju od 3- tri godine za krivično delo silovanje iz člana 103. stav 3. u vezi stava 1. KZ RS, i kazne zatvora u trajanju od 3- tri godine za krivično delo protivprirodnog bluda iz člana 110. stav 3. u vezi stava 1. KZ RS osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 3- tri godine i 10- deset meseci u koju mu se uračunava vreme provedeno u pritvoru od 28.08.2004. godine do 29.11.2004. godine i od 20.01.2005. godine, pa nadalje.

Tom presudom, primenom odredbe člana 193. i 196. ZKP-a, optuženi AA obavezan je da u korist budžetskih sredstava suda na ime troškova krivičnog postupka plati iznos od 15.320,00 dinara, a na ime paušala iznos od 8.000,00 dinara, u roku od 15 dana po pravnosnažnosti presude, pod pretnjom prinudnog izvršenja.

Istom presudom oštećena BB upućena je na parnicu radi ostvarivanja svog imovinsko - pravnog zahteva, shodno odredbi člana 206. stav 2. ZKP-a.

Protiv ove presude žalbe su izjavili:

- Okružni javni tužilac u Nišu, zbog odluke o krivičnoj sankciji, sa predlogom da Vrhovni sud pobijanu presudu preinači tako što će optuženog osuditi na kaznu zatvora u dužem vremenskom trajanju.

- branilac optuženog AA, adv. AB, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, zbog povrede krivičnog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o krivičnoj sankciji sa predlogom da Vrhovni sud, a kako to proizilazi iz sadržine žalbe, pobijanu presudu preinači tako što će optuženog osloboditi od optužbe, odnosno istu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje, uz zahtev da on i optuženi budu obavešteni o sednici veća drugostepenog suda.

Republički javni tužilac u podnesku Ktž.1032/05 od 25.05.2005. godine, predložio je da se žalba Okružnog javnog tužioca u Nišu uvaži, a žalba branioca optuženog, kao neosnovana odbije.

Vrhovni sud je održao sednicu veća u smislu odredba člana 375. ZKP-a, u odsustvu uredno obaveštenog Republičkog javnog tužioca i prisustvu optuženog AA i njegovog branioca adv. AB na kojoj je razmotrio sve spise predmeta zajedno sa pobijanom presudom, pa je po oceni žalbenih navoda i stava Republičkog javnog tužioca Srbije iz napred navedenog pismenog podneska, našao:

Pobijana presuda ne sadrži bitne povrede odredaba krivičnog postupka, niti povrede krivičnog zakona, na koje

inače, Vrhovni sud, kao drugostepeni uvek pazi po službenoj dužnosti u smislu odredbe člana 380. stav 1. tačka 1. i 2. ZKP-a, pa tako ni bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP-a, na koju se neosnovano žalbom branioca optuženog ukazuje, jer je izreka pobijane presude razumljiva i sadrži jasan i potpun opis radnji izvršenja iz kojih proizilaze sva zakonska obeležja krivičnih dela za koje je optuženi tom presudom oglašen krivim i nije protivrečna razlozima presude. Razlozi dati u obrazloženju ožalbene presude o svim odlučnim činjenicama od značaja za postojanje krivičnih dela u pitanju i krivične odgovornosti optuženog su dovoljni i pravilni i nisu međusobno protivrečni, niti suprotni sadržini zapisnika o iskazima datim u postupku i samih tih zapisnika. O tome je prvostepeni sud izveo dokaze navedene u obrazloženju pobijane presude, koje je kako pojedinačno tako i u međusobnoj vezi, zajedno sa odbranom optuženog, pravilno ocenio i određeno i potpuno je izneo koje činjenice i iz kojih razloga je uzeo kao dokazane. Stoga Vrhovni sud, navode žalbe branioca optuženog da je pobijana presuda doneta uz bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP-a, ocenjuje neosnovanim.

Pobijajući prvostepenu presudu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i stim u vezi zbog povrede krivičnog zakona, žalbom branioca optuženog osporavaju se činjenični i pravni zaključci prvostepenog suda od značaja za postojanje krivičnih dela u pitanju i krivične odgovornosti optuženog. S tim u vezi, branilac optuženog u žalbi navodi da je prvostepeni sud neosnovano poklonio veru iskazu oštećene maloletne Sanje Paunović, s obzirom da je isti u suprotnosti sa odbranom optuženog koji ne priznaje izvršenje predmetnih krivičnih dela, posebno ističući pri tom da psihološke karakteristike oštećene dovode u sumnju njen iskaz. Pored toga, branilac optuženog u žalbi navodi da optuženi kritičnom prilikom nije bio sposoban za polni odnos, kao i to da prvostepeni sud nije utvrdio postojanje zakonskih obeležja krivičnih dela u pitanju.

Po oceni Vrhovnog suda, iznetim žalbenim navodima branioca optuženog ne dovodi se u sumnju zaključak prvostepenog suda da je optuženi kritičnom prilikom izvršio krivično delo silovanja iz člana 103. stav 3. u vezi stava 1. KZ RS u sticaju sa krivičnim delom protivprirodnog bluda iz člana 110. stav 3. u vezi stava 1. KZ RS, sa direktnim umišljajem.

Naime, prvostepeni sud je na osnovu u obrazloženju navedenih i pravilno ocenjenih dokaza, a posebno na osnovu uverljivog iskaza maloletne oštećene BB nesumnjivo utvrdio činjenično stanje kako je to opisano u izreci pobijane presude. Tako, činjenicu da je optuženi kritičnom prilikom upotrebom sile i pretnjom prinudio na obljubu maloletnu BB, prvostepeni sud je pravilno utvrdio na osnovu iskaza oštećene maloletne BB koja u ovome navodi da joj je optuženi kritičnom prilikom pokazao pištolj i primorao je da zajedno sa njim puca iz istoga, preteći joj sve vreme da će joj odrati od batina, nakon čega joj je na silu skinuo odeću i pošto je savladao njen otpor obzirom da se opirala, nad njom izvršio obljubu a potom je oštećenoj stavio svoj polni organ u usta. Pored toga, činjenicu da je optuženi kritičnom prilikom izvršio obljubu i protivprirodni blud nad oštećenom maloletnom BB tako što je svojim polnim organom prodro u polni organ oštećene a potom je isti stavio u usta oštećene, prvostepeni sud je pravilno utvrdio na osnovu iskaza oštećene koji je potkrepljen nalazom i zaključkom Zavoda za sudsku medicinu Niš br.1383/04 od 30.08.2004. godine, u kome se navodi da su na tremu usmine i na usminama same oštećene nađeni tragovi sperme. Takođe, činjenicu da je optuženi kritičnom prilikom bio sposoban za polni odnos prvostepeni sud je pravilno utvrdio na osnovu iskaza veštaka medicinske struke dr VV koji je u ovome naveo da je polni odnos sa promenama na polnom udu optuženog u vidu krusti, moguć. Osim toga, pravilno je prvostepeni sud iskaz oštećene maloletne BB u potpunosti prihvatio kao istinit, jer je oštećena odmah po ulasku u kuću iskreno počela da kazuje ono što joj se kritičnom prilikom dogodilo bez ikakvih pritisaka na nju od strane najbližeg okruženja u vezi sa njenim izostankom te noći i pravilno je zaključio da se sklonost oštećene ka davanju socijalno poželjnih odgovora i mogućnost izmene iskaza u situaciji jakog afektivnog pritiska, a koja sklonost je utvrđena veštačenjem oštećene od strane veštaka – psihologa dr GG, nije ispoljilo, jer je, a prema nalazu ovog veštaka oštećena mal. BB visokih intelektualnih sposobnosti što daje dobru osnovu za davanje punovažnih i validnih odgovora. S obzirom na izneto, a posebno imajući u vidu da je iskaz oštećene maloletne BB u kome je detaljno i uverljivo opisala tok ovog krivično – pravnog događaja potkrepljen i iskazima svedoka DD, ĐĐ, EE i ŽŽ, Vrhovni sud suprotne žalbene navode branioca optuženog da optuženi krivična dela u pitanju nije izvršio, da kritičnom prilikom nije bio sposoban za polni odnos, da prvostepeni sud nije utvrdio zakonska obeležja predmetnih krivičnih dela, posebno dovodeći u sumnju iskaz oštećene, ocenjuje neosnovanim.

Pravilan je zaključak prvostepenog suda da je optuženi krivično delo silovanje iz člana 103. stav 3. u vezi stava 1. KZ RS i krivično delo protiv prirodnog bluda iz člana 110. stav 3. u vezi stava 1. KZ RS izvršio sa direktnim umišljajem, jer je, postupajući na način opisan u izreci pobijane presude, bio svestan svojih postupaka i hteo da upotrebom sile i pretnje prinudi na obljubu i protiv prirodni blud maloletnu oštećenu BB, koja je navršila 14 godina života. O tome je prvostepeni sud na strani 14 i 15 obrazloženja pobijane presude dao jasne, iscrpne i uverljive razloge, koje u svemu prihvata i Vrhovni sud, dok suprotne žalbene navode branioca optuženog prvostepeni sud nije utvrdio umišljaj kod optuženog ocenjuje neosnovanim.

Vrhovni sud je cenio i žalbene navode branioca optuženog kojima se polemiše sa ocenom dokaza od strane prvostepenog suda, kao i ostale žalbene navode kojima se osporava pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja, pa nalazi da su isti bez osnova i bez uticaja na zakonitost i pravilnost odluke.

Prema tome, prvostepeni sud je na osnovu pravilne ocene izvedenih dokaza potpuno i pravilno utvrdio sve odlučne činjenice, kako one od značaja za radnje izvršenja krivičnih dela u pitanju, tako i one koje se tiču subjektivnog odnosa optuženog prema tim radnjama i o tome u pobijanoj presudi dao dovoljne i argumentovane razloge koje u svemu prihvata i Vrhovni sud.

Na tako utvrđeno činjenično stanje prvostepeni sud je pravilno primenio krivični zakon kada je našao da se u radnjama optuženog stiču sva zakonska obeležja krivičnog dela silovanja iz člana 103. stav 3. u vezi stava 1. KZ RS u sticaju sa krivičnim delom protiv prirodnog bluda iz člana 110. stav 3. u vezi stava 1. KZ RS, za koje je tom

presudom oglašen krivim,. Za ovakvu svoju ocenu prvostepeni sud je dao jasne i uverljive razloge koje u svemu prihvata i Vrhovni sud, dok suprotne žalbene navode branioca optuženog kojima se osporava pravilnost činjeničnog stanja utvrđenog u prvostepenoj presudi i s tim vezi ista pobija zbog povrede krivičnog zakona, ocenjuje neosnovanim.

Ispitujući prvostepenu presudu u delu odluke o kazni, Vrhovni sud nalazi da se osnovano žalbom Okružnog javnog tužioca izrečena kazna pobija kao blaga i neadekvatna stepenu društvene opasnosti izvršenih krivičnih dela i stepenu krivične odgovornosti optuženog.

Po nalaženju Vrhovnog suda, prvostepeni sud je pre svega potpuno i pravilno utvrdio sve okolnosti koje u smislu odredbe člana 41. utiču da kazna bude manja ili veća. S tim u vezi, pravilno je prvostepeni sud na strani optuženog utvrdio olakšavajuće okolnosti – da je porodičan čovek, otac troje maloletne dece, da je oštećena kritičnom prilikom dobrovoljno ušla u vozilo- džip optuženog, da je oštećena u vreme izvršenja krivičnog dela bila starije maloletno lice i da je u toku krivičnog postupka postala punoletna, da je oštećena polno zrela i polno aktivna osoba i da je krivično delo izvršeno bez tragova nasilja na oštećenoj, koje okolnosti imaju karakter osobito olakšavajućih i pravilno je našao da u konkretnom slučaju ima mesta primeni instituta ublažavanje kazne. Međutim, prvostepeni sud nije u dovoljnoj meri cenio utvrđene otežavajuće okolnosti jer se, po oceni Vrhovnog suda, visok stepen društvene opasnosti izvršenih krivičnih dela upravo i ogleda u jačini ugrožavanje zaštićenog dobra obzirom na posledice koje izvršena krivična dela ostavljaju na ličnost oštećene jer su upravljena protiv dostojanstva ličnosti i morala, dok se visok stepen krivične odgovornosti optuženog upravo ogleda u njegovoj ranijoj osuđivanosti. S toga je Vrhovni sud, kod utvrđenih osobito olakšavajućih okolnosti od strane prvostepenog suda, pravilnom ocenom utvrđenih otežavajućih okolnosti, uvažavajući žalbu Okružnog javnog tužioca preinačio pobijanu presudu u delu odluke prvostepenog suda o kazni tako što je, zadržavajući kao utvrđene kaznu zatvora u trajanju od 3-tri godine za krivično delo silovanje iz člana 103. stav 3. u vezi stava 1. KZ RS i kaznu zatvora u trajanju od 3- tri godine za krivično delo protivprirodnog bluda iz člana 110. stav 3. u vezi stava 1. KZ RS primenom odredbe člana 48. OKZ, optuženog Dragana Bojkovića osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 4- četiri godine i 6- šest meseci uz uračunavanje vremena provedenog u pritvoru kako je to dato u izreci ove presude. Po nalaženju Vrhovnog suda, tako odmerena kazna srazmerna je težini i stepenu društvene opasnosti izvršenih krivičnih dela i stepenu krivične odgovornosti optuženog i nužna, ali i dovoljna za ostvarenje u članu 33. OKZ, propisane svrhe kažnjavanja. S toga je žalba branioca optuženog u delu odluke prvostepenog suda o kazni, ocenjena kao neosnovana.

Sa iznetih razloga, a na osnovu odredbe člana 391. stav 1. ZKP, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci ove presude.

Zapisničar, Predsednik veća-sudija,

Jelena Petković-Milojković, s.r. Novica Peković, s.r.

Za tačnost otpravka

SŠ